

Door liefde verteerd

05.09.97 Z

Eén leven kan niet altijd door één menselijk bestaan worden omvat. Eén bonzend hart is vaak niet kloek genoeg om alle sentimenten prijs te geven...

Lisette Bollaert was 21 toen Willy Van Meirvenne haar ten altaar leidde. Gekoesterd in een warm nest ging deze liefde amper 32 jaar mee, tot Willy net onderspit dolf tegen een genadeloze beroepsziekte. Eerder toevallig kruiste iets later beiaardier Ephrem Delmotte het levenspad van Lisette. Een partnerschap dat 9 hete zomers lang de media trotseerde en, wild als de Noordzee, tegen Oostendse kaaien en kaaiten kletste...

Vóór de Tweede Wereldoorlog runden Fons Bollaert en Maria de Mol een eigen breifabriekje 'Bollex' waar pulls, slip-overs, kleurrijke zwembroeken, kostumekes en plooirokjes vlot de deur uitgingen. Welgeteld 13 meisjes verdienden er hun boterham. Iedereen moest duchtig de armen uit de mouwen steken en hoefde 's avonds dan ook niet in slaap gewiegd.

Toen ze pas getrouwd waren hebben Fons en Maria meermaals de slaapmatras naast het breimachien gelegd... om mekaar — over dag en nacht! — te kunnen aflossen. De Bollaerts hadden 2 zonen... met er tussenin Lisette, liefdevol door de ooievaar op 20 februari 1934 gebracht.

Fluitend meisje toen onbetamelijk!

Dochterlief was op het eerste zicht een bedeesd ding. Alhoewel... Heel braaf op school, ging ze af en toe sluike snaaksheden niet uit de weg. Schoolrapporten duiden Lisette aan als 'gulden middelmaat'. Ze zwom graag en speelde ooit volleybal, zij het heel amateuristisch.

Lisette Bollaert: „Vader was erg muzikaal. Hij kon

geen noot muziek lezen maar zijn fijn gehoor liet hem toe uitstekend accordeon, piano en occarina te spelen. 't Moet zijn dat ook ik een oortje naar mijn voortje had, want amper 6 trok ik al het toen overbekende 'J'attendrai' uit pa's trekorgel. Ik floot ook zeer graag. Wat moeder ten strengste afraaide 'als geneem voor een wel opgevoed meisje'. Maar juist daarom amuseerde het mij zo... en schuifelde ik méér dan ooit te voren..."

Twee bommen op ons huis!

Op haar zevende liep Lisette school in Antwerpen. 't Was nog volop oorlogstijd en in de school werd vaak alarm geslagen om naar de schuilkelders te vluchten. „We droegen toen naam en geboorteplaats rond de hals, voor het geval er iets heel ergs zou gebeuren en men ons ten allen tijde zou kunnen identificeren. Toen in het laatste oorlogsjaar de eerste V1 op de Sinjorenstad neerstuikte, is moeder halsoverkop gevluht naar goede vrienden in Sint-Niklaas. Een reactie die ons het leven heeft gered, want op het huis waar we woonden — dichtbij het Centraal Station in Antwerpen — viel er naderhand nog een V2 en een V1.”

— **Hoe beleefde je je 'jonkheid'?**

Lisette Bollaert: „Waar mijn broers alles mochten doen, moest ik als jong meisje fraai thuisblijven. Aldus speelde ik een voor een al mijn vriendinnen kwijt. Mijn mamzellentijd was meegaan met ma en pa naar toneel, operettes en verwijlen bij cinemavedetten als Clark Gable, Johnny Weismuller, Mario Lanza, Grace Kelly, Frank Sinatra, Ja-

mes Gagney en Doris Day.”

— **Toch ben je op je 21ste getrouwd?**

Lisette Boulaert: „Puur toeval. Toen mijn ouders bij de meubelzaak Van Meirvenne een nieuwe slaapkamer kochten, was het de zoon Willy die het meubelstuk kwam afleveren. Toen we vluchtig een paar woordjes met elkaar wisselden, was dit voor ons beiden verdrinken in een toemeloze liefde op het eerste zicht... die ons voor altijd in de ban zou houden.”

— **Dan mocht je op slag wél uitgaan?**

Lisette Bollaert: „Niets van! Ook tijdens onze vrijage moesten we het gezelschap van ma en pa gedogen. Dit bellette ons niet één jaar later vóór het altaar mekaars ja woord met een smachtende kus te bezweren.”

Zelfs de dood scheidde ons niet...

Willy Van Meirvenne was van beroep kunstmeubelmaker, die omwille van zijn job in de academie creatief tekennou volgde.

Lisette Bollaert: „Sport lag hem niet, hij was evenwel des te meer door muziek en schilderkunst gebeten. Vrijwel heel mijn huis hangt vol meesterwerken van hem. Toen Willy op zijn 34ste een hersenbloeding opliep, stopte hij het meubelmaken en legde zich volledig toe op het kunstschilderen.”

Doordat Willy Van Meirvenne tijdens het meubelmaken af en toe het spuitpistool had gehanteerd, was hij met het niet ongevaarlijke benzeen in aanraking gekomen. Hierdoor liep hij in 1979 een beroepsziekte op, die hem 8 jaar later het leven zou kosten...

Lisette Bollaert: „Recht over de Flemish Inn in de Oostendse Vlaanderenstraat kochten we in 1980 een studio, alwaar wij ieder weekend

naartoe trokken. Men wees de zee als heilwekkend voor de fatale ziekte aan. Willy's kunstenaarshart werd bewogen door barengeweld en de omringende elementen als strand, zee en kleurschakerende wolkenlierten die à-le-màal samen aan het penseel één nooit aflatende deining van kunst en beweging ontlokken.”

De kwaadaardige ziekte die zoals gezegd in 1979 een aanvang nam, werd 6 jaar later als terminaal aanzien. „De laatste jaren van zijn leven hebben we geleefd in de wetenschap dat het einde ieder moment kon komen. We leefden van dag tot dag. Willy was een kunstzinnige en erg lieve man. Moedig ook... want ondanks zijn eigen lijdensweg, ging hij andere mensen troosten die net als hijzelf in de kliniek waren opgenomen.”

— **Nog afscheid kunnen nemen van mekaar?**

Lisette Bollaert: „Helemaal op het einde was Willy erg begaan met wat er van mij zou worden, de dag dat ik alleen zou vallen. Hij wenste me iemand toe die mij alsdan zou kunnen helpen. Uiteindelijk zei hij nog: 'als het te herdoen was, dan zou ik jou nog altijd als mijn vrouwtje koesteren.' Ik heb hem toen gezegd, dat ook ik hem terug als mijn man aan 't hart zou drukken.”

Ne me quitte pas!...

In 1988 bezocht Lisette Bollaert als een van de zoveel bezoekers de Oostendse klokrentoren voor een beiaardpendeur. Toen Ephrem Delmotte haar vroeg welk liedje hij eens moest spelen, antwoordde ze 'Ne me quitte pas...' van Jacques Brel... omdat haar overleden man dat chanson zo graag hoorde. Lisette bekende dat ze toen heel erg bewogen was. Naderhand leuterden Ephrem en Lisette een kopke koffie. Het begin — zo bleek — om mekaar voortaan om de veertien dagen

Het liefdesleven van Lisette Bollaert kon niet beter afgebeeld met in de achtergrond een marine van haar overleden echtgenoot Willy Van Meirvenne en op de voorgrond Ephrem Delmotte met wie Lisette Bollaert negen jaren van tot liefde ontloken vriendschap beleefde.

eens weer te zien.

— **Wat bracht jullie nadien tot levenspartner ?**

Lisette Bollaert : „In die dagen sukkelde Ephrem met de ziekte van Parkinson en had hij het wat moeilijk om in de klederen te kruipen. Omdat zijn schoondochter blijkbaar niet kon komen, heb ik mij dan maar voor de kar gespannen. Om hem te kleden en zo... ben ik toen veertien dagen bij hem ingetrokken. Het begin van een blijvend contact dat uitgroeide tot een soort platonische liefde. Als opoffering zou ik zoiets nooit willen doen hebben. Ik deed het met heel mijn hart, omdat ik Ephrem ergens heel erg apprecieerde...”

— **Wat vond je zo apart in Ephrem ?**

Lisette Bollaert : „Hij had veel weg van mijn overleden man : kunstgevoel, correctheid en vooral attentie voor de partner. Toen hij zelf zijn klederen

praktisch niet meer aankreeg... haastte hij zich, zo goed en zo kwaad als het kon, om mij met mijn jas te helpen...”

— **Iemand die van het leven hield ?**

Lisette Bollaert : „Dat zeker en vast. Ephrem was een levensblij mens, een Bourgondiër die blonk in zijn vel van levensvreugde en voldaanheid en bij wie een portie mosselen met friet in de Oostendse *Bastjoan* zeker niet te min was. Een levensgenieter die niet vies was van een vleugje echte Vlaamse humor ! Ephrem was een persoonlijkheid die kreeg en gaf : hij toondichte zijn erkentelijkheid tegenover burgemeesters Piers en Goekint. Langs de andere kant schreef sportschepen Dr. Daniëls een prachtige poëem voor Ephrems *Bloemen voor Mama* en flambeerde Freddy Jansen een vurige tekst voor Delmottes *Mars voor Mariakerke*. Ooit

werd door Oostendenaar Jean Hillebrandt met tekst en muziek ode gebracht aan de volkse beiaardier.”

Ephrem en Lisette, een Oostends beeld dat blijft...

Je valt als man of als vrouw alleen... en kan vaak niet onderuit de vraag : 'heb je alsdan het recht om, ongeacht je dichtbij familiekring, van een tweede levenspartner zielsveel te houden ?'. Zoiets komt automatisch, vindt Lisette Bollaert. Ze geeft evenwel toe daar in het begin problemen mee te hebben gehad : „Het was alsof ik ergens verraad pleegde tegenover mijn overleden man. Met Ephrem meer en meer te helpen, groeide de affectie evenwel tot iets wat men niet langer vriendschap kon noemen...”

— **Gaf iemand u in die tijd raad ?**

Lisette Bollaert : „Geenszins. Ik ben heel gelovig, net zoals Ephrem Delmotte trouwens. We gingen regelmatig in een kapelleke een kaarske branden en een gebedje lezen. Dat hielp ons enorm. Geloof en gebed waren trouwens ook voor mijn overleden man een grote steun geweest in de moeilijke momenten.”

— **De laatste dag, de laatste woordjes ?...**

Lisette Bollaert : „De ganse dag voor zijn afsterven was ik bij hem in het Oostendse Heilig Hartziekenhuis. Zoals ik het al iedere dag had gedaan, bevochtigde ik gestadig zijn mond. Niet zonder ontroering dankte Ephrem me voor wat ik deed en groette mij ten afscheid : 'tot morgen... ' *Een morgen, samen met zijn beidjes, die er voor ons nooit meer zou komen.*”